

Μήνυμα του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας Μακαρίου για την 83η Επέτειο της Μάχης της Κρήτης

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)

«Οι ηρωικοί πρόγονοί μας δεν επέτρεψαν στον φόβο να κυριεύσει τις ψυχές τους, ούτε διανοήθηκαν να παραδώσουν τον τόπο τους αμαχητί στους εισβολείς», σημείωσε ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος, αναφερόμενος στην αντίσταση του λαού της Κρήτης κατά την ιστορική Μάχη του 1941, από την οποία συμπληρώνονται σήμερα 83 έτη.

Στο μήνυμά του για την Επέτειο, ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε πως η λεβεντιά των Κρητικών «έγινε συνώνυμο του αδούλωτου πνεύματος και φωτεινό παράδειγμα για τους λαούς που συνέχιζαν να μάχονται προς αναχαίτιση της ναζιστικής λαίλαπας». Αποφαινεται δε ότι με τον αγώνα και τη θυσία τους, μας διδάσκουν ότι «είναι εφικτό να διαφοροποιούμε τον – φαινομενικά προκαθορισμένο – ρου της ιστορίας, αρκεί να αγωνιζόμαστε με θάρρος για την υπεράσπιση των ιδανικών και

των αξιών μας».

Επίσης, ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος υπενθυμίζει ότι στα βουνά και τις κοιλάδες της μεγαλονήσου σφυρηλατήθηκε η ισχυρή και ειλικρινής φιλία, η οποία συνδέει ως σήμερα του λαούς της Ελλάδος και της Αυστραλίας.

Διαβάστε αναλυτικά: ([Φόρος τιμής στους ήρωες της Μάχης της Κρήτης, στο Σύννεϋ](#))

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας

Μια μέρα σαν τη σημερινή, πριν από 83 ακριβώς έτη, ο ανοιξιάτικος ήλιος στον ουρανό της Κρήτης κρύφτηκε από σμήνη γερμανικών πολεμικών αεροσκαφών. Οι κάτοικοι της νήσου ξύπνησαν από τους ήχους των βομβαρδισμών. Ο εφιάλτης του πολέμου που τους προηγούμενους μήνες είχε αιματοκυλήσει την ευρωπαϊκή ήπειρο, έκρουε πλέον και τη δική τους πόρτα.

Οι ηρωικοί πρόγονοί μας δεν επέτρεψαν στον φόβο να κυριεύσει τις ψυχές τους, ούτε διανοήθηκαν να παραδώσουν τον τόπο τους αμαχητί στους εισβολείς. Είχαν βαθιά ριζωμένα στις συνειδήσεις τους τα ιδανικά της ελευθερίας και της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, ιδανικά για τα οποία θυσιάστηκαν πολλές γενιές Κρητικών στο διάβα των αιώνων. Και αυτά τα ιδανικά τούς υπαγόρευσαν να αντισταθούν με θάρρος και ομοψυχία, άνδρες και γυναίκες, νέοι και γέροντες, και να χύσουν το αίμα τους αν χρειαζόταν σε έναν αγώνα που έμοιαζε εξ αρχής άνισος.

Ποταμοί αίματος πότισαν, πράγματι, την κρητική γη τόσο κατά τη διάρκεια της ιστορικής Μάχης του 1941, όσο και μετά την κατάληψή της από τους πανίσχυρους εισβολείς. Όμως η λεβεντιά που επέδειξε ο λαός της Κρήτης έγινε συνώνυμο του αδούλωτου πνεύματος και φωτεινό παράδειγμα για τους λαούς που συνέχιζαν να μάχονται προς αναχαίτιση της ναζιστικής λαίλαπας.

Η ανάταση του ηθικού των άλλων λαών και η αναζωπύρωση της αντίστασης στον Ιταλο-Γερμανικό Άξονα, όσο και η καθυστέρηση της επιχείρησης «Μπαρμπαρόσα» στο Ανατολικό Μέτωπο, υπήρξαν οι λόγοι για τους οποίους έχει αναγνωριστεί διεθνώς η σημαντική συμβολή της Μάχης της Κρήτης στην τελική έκβαση του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ενώ, ταυτοχρόνως, πολλοί έχουν αναρωτηθεί, ανάμεσά τους και ο Βρετανός ιστορικός Alan Clark: «Πόσο διαφορετικός θα ήταν ο ρους της ιστορίας, εάν ένα χρόνο πριν οι κάτοικοι της Δύσεως είχαν δείξει το ίδιο θάρρος με τους Κρητικούς κατά την εισβολή των Γερμανών στα εδάφη τους;». Η απάντηση στο ρητορικό αυτό ερώτημα είναι προφανής και αναδεικνύει ό,τι πολυτιμότερο έχει να μας διδάξει ο αγώνας και η θυσία των ηρωικών προγόνων

μας: πως είναι εφικτό να διαφοροποιούμε τον – φαινομενικά προκαθορισμένο – ρου της ιστορίας, αρκεί να αγωνιζόμαστε με θάρρος για την υπεράσπιση των ιδανικών και των αξιών μας.

Είναι μεγάλη ευλογία το ότι μπορούμε να αντλούμε τόσο ωφέλιμα και απτά διδάγματα από την πρόσφατη ιστορία της πατρίδας μας. Ακόμη μεγαλύτερη ευλογία είναι για εμάς τους Έλληνες της πέμπτης ηπείρου, καθώς ταυτοχρόνως, στις ίδιες σελίδες της ιστορίας, ανακαλύπτουμε πτυχές της ισχυρής και ειλικρινούς φιλίας η οποία συνδέει τους λαούς της Ελλάδος και της Αυστραλίας. Μια φιλία που σφυρηλατήθηκε στα βουνά και τις κοιλάδες της Κρήτης, τον Μάιο του 1941, όταν τα παλικάρια του Σώματος ANZAC αγωνίστηκαν με αυταπάρνηση για να αποκρούσουν τους Γερμανούς εισβολείς, σαν να υπερασπίζονταν τους δικούς τους τόπους, τις δικές τους εστίες, τις δικές τους οικογένειες. Μια φιλία που επίσης σφυρηλατήθηκε σε σπίτια, εκκλησίες και μοναστήρια της μεγαλονήσου, όπου ολόψυχα οι κάτοικοι, συμπεριλαμβανομένων των κληρικών και μοναχών, περιέθαλπαν και προστάτευαν τους στρατιώτες που είχαν μείνει πίσω μετά την εντολή των Συμμάχων για εκκένωση της νήσου.

Για όλους αυτούς τους λόγους, έχουμε διπλό χρέος να θυμόμαστε και να τιμούμε τους ήρωες της Μάχης της Κρήτης. Ας είναι αιωνία η μνήμη τους κι ας έχουμε πάντοτε για οδοδείκτες μας τα ιδανικά για τα οποία αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν!